

Dechberoucí polské kostely

Možná na tom má podíl nedávné mistrovství Evropy v kopané: zdá se, že **Češi konečně začínají objevovat Polsko**. Může je přitom čekat nejedno překvapení. Kostely tam sice člověk předpokládá, ale před mnohými zůstává v němém úžasu.

JIŘÍ PEŇÁS

Zatímco v Čechách nové kostely přibývají jen sporadicky, neboť klesajícímu počtu praktikujících křesťanů bohatě stačí ty stávající, v Polsku je tomu jinak. Kostely se tam staví neustále, každý rok přibývají nové, ba lze říci, že kostely jsou snad nejčastější novou veřejnou stavbou a mohou konkurovat hypermarketům, v nichž možná vedeme my.

Pozoruhodnost nových polských kostelů nespočívá jen v tom, že je o ně zájem a každou neděli se spolehlivě naplní. Dechberoucí je i jejich forma. Jsou to úžasné, údiv, možná někdy i úlek budící stavby! Poláci se nerozpakují dát jim podobu, jež má daleko k představě tiché, skromné či meditativní spirituality. Naopak to jsou okázalé, divoce se do rozličných forem pnoucí chrámy, které mají demonstrovat sílu, směrlost a hrdosť polského katolicismu. Stavbě kostelů nemohl zabránit ani komunistický režim a požadavky na stavbu chrámů patřily k tomu prvnímu, co si stávkující dělníci v letech polských revolt (1956, 1970, 1980) přáli. Obrovský boom nastal po roce 1990, kdy jednak stavbám nebránilo a nová situace, provázená přece jen určitou sekularizací, vyvolala touhu dát najevo, že Polák věřit nepřestane a polská existence bez víry je nemyslitelná.

Čech, ocitne-li se před takovým výtvorem, často jen zaraženě hledí a hlavou se mu honí různé úvahy. Lze se jen dohadovat, s jakými pocity fotografovali nové polské kostely Lukáš Jasanský a Martin Polák. Je-

